

Psalm 120: *Ad Dominum.*

(Zang
van de opgangen.)

*Tot de Ene in mijn benauwdheid
riep ik,
en hij gaf mij antwoord.*

Die starre tijd: de zee
bevroren, duinen verankerd,
rotsen gespleten, geluidloos bos
in onbewogen wereld,
zwarte wolken.

Daar loopt hij opgewekt, vol vlees
en bloed en franje en vergetelheid,
streelt teder zee en zand, bomen
en wolken en wat hem daar ontwaart

wordt zacht, branding brult
van het lachen, stenen verweken,
duinen wandelen, geinige
bomen drinken hitsig
verse regen.

Dit kan hij nu: doden de dood
en leven maken,

en alles alles wat hij raakt
gaat zingen.